

THE HAMARTIOLOGY OF THE GEOPOLITICAL REPRESENTATION OF SEVEN TOWERS OF SATAN

Antoniu Alexandru Flandorfer

PhD, "Ștefan cel Mare" University of Suceava

*Abstract:*The premise of this research study is outlining a possible interpretation of the current geopolitical status quo and the vector prediction of the new millennial stage of humankind. The whole ensemble of dangers that corrode the most intimate structures of society can be identified in revealing the ancestral nature of humanity under the auspices of *civitas terrena sive diaboli* (Augustine of Hippo).

Evil as organic coordinate of Adam Kadmon manifests itself resoundingly in various hypostasis and its trigger at the macro-global spatial level occurs under the influence of the intense pulsating nuclei of malefic emanation identified by René Guenon as centers of counter-initiation under the name of the Seven Towers of Satan .

Although these loci described by William Buehler Seabrook as Houses of Power could stand for an anthropological structure of the imaginary (Gilbert Durand), the historical reality which we are faced is confirming the reanimation of centrifugal forces that influences the geopolitical restructuring of the world by deploying in the analyzed incidence area engines of radial, ever spreading belicchaos projected all the way into Europe and engaging all the great world powers (i.e. USA, Russia).

Thusly, we set out on proving, in the analyzed geographical area, through a hamartiologycal approach, the existence of Ancestral Evil going all the way back to the mythical empire of Nimrod to present day and on the other hand we are attempting to do a geo-historical analysis of ethno-spiritual representations that dominate the collective mental of the population masses that inhabit the lands indentified as housing the Seven Towers of Satan whose spatial topology forms la Grande Ourse (Sudan, Nigeria, Syria, Iraq, Turkmenistan, Caucasus, Siberia).

Keywords: the Tower of Babel; terrorism; geopolitics; eschatology; the Seven Towers of Satan; Yazidism

Poate paradoxal pentru adepții unei gândiri strict analitice și operaționale, situația actuală a omenirii, totuși, ne certifică faptul că imaginarul etnospiritual creează în paralel cu realitatea geopolitică o altă ordine, care, din perspectiva direcțiilor sale de interpretare, fie este interconectată unei *eclesia* transmundane și supusă unui *mimesis* la nivel ontic, fie este opozită acestei factualități, comportându-se aparent imprevizibil în sfera conceptuală a *coincidentia oppositorum* sau a hazardului. Prin apelarea la o proiecție ucronică sau la o poziționare apriorică evenimentului, vom constata, după consumarea acestuia în spațiul istorico-temporal, că imaginarul și rezultatele sale sociale determină în subsidiar declanșarea și catalizarea stadiilor umanității și deține un rol activ în influențarea cursului istoriei. În ceea ce privește *status*-ul actual al conflictului permanent în care se regăsește omenirea, observăm că sensul vectorial istoric și tendințele de re-organizare geostrategică a marilor puteri mondiale sunt reflectate prin intermediul dimensiunii morale a individului în cadrul colectivităților din care face parte. Astfel,

direcția pe care o parcurge umanitatea este imprimată de impulsurile noologice ale comunităților ce sunt modelate de imaginarul etnospiritual capabil să creeze reprezentările geopolitice ale *marilor spații* ca forme incipiente ale panismelor. Coordonatele majore ale imaginarului etnospiritual se configurează pe credințe, mituri, interpretări comunitare ale credințelor religioase, oferind, totodată, realității inerente dimensiunii psihosociale, o interpretare, ce se raportează la *începuturi și sfârșituri* (Lev Șestov), iar ca mod comunitar de coordonare axiologică, o morală bazată pe Eschaton. „Când este așteptată învierea morților, geografia celeilalte lumi nu este ceva secundar. Pe deasupra, ne putem aștepta să existe legături între modul în care o astfel de societate își organizează spațiul pe pământ și cel în care și-l organizează pe lumea cealaltă, cele două spații fiind legate prin relații ce unesc societatea morților și societatea celor vii”¹. Întreaga ordine a istoriei umanității s-a organizat pe o serie de constructe politico-sociale influențate de imaginarul etnospiritual concentrat pe organizarea gregară a individul în cadrul unor modele conceptuale utopice. Prin punerea lor în aplicare la nivel mundan au fost instaurate regimurile totalitare ca *religii intramundane* (Eric Voegelin), ce au condus la re-crearea unor ipostazieri pervertite și imperfecte ale *Civitas Dei* (Sf. Augustin) ca paradisuri terestre.

În acest context analitic, prezentul studiu își propune elucidarea problemelor cu care se confruntă omenirea la momentul actual - precum invazia islamică, în Europa, sau terorismul, care a cuprins întreg mapamondul - din perspectiva paradigmatică a *fenomenelor asincrone* (Ilie Bădescu), ce nu respectă ordinea prestabilită de hegemonia individului asupra *civitas terrena sive diaboli* (Sf. Augustin). „O geopolitică a fenomenelor asincrone ar evidenția împletirea determinismelor timpului istoric cu indeterminismele istoriei, cu cele care depun mărturie peste timp asupra intervenției directe a puterii lui Dumnezeu în cadrul manifestărilor colective pe toată scara lor, arătându-ne câtă vanitate și subțirime se află în trufia puternicilor zilei care se cred făuritorii destinului omenesc. *Geopolitica factorilor asincroni* și a fenomenelor care poartă acest caracter este, oricât ar părea de neobișnuită sintagma, o geopolitică a intervenției lui Dumnezeu în istorie, ca puterea cea mai semnificativă dintre toate puterile. O vom numi cu un termen special, *noopolitică*, un termen compus din grecescul *nous*, care înseamnă spirit (pur) și *polis* care înseamnă cetate, ceea ce, prin compunere, ne dă o denotație nouă și anume: *cetatea modelată de puterea spiritului, noopolis-ul sau orașul ceresc (Ierusalimul ceresc)* care este asincron față de metropolis, adică față de puterea marelui oraș pământesc, marea metropolă”².

În cadrul acestui demers al analizei propuse, în care urmărim decodarea factorilor catalizatori ai evoluției conflictuale la care se regăsește umanitatea la momentul actual, vom decela elementele constitutive ale tabloului eschatologic inerent pre-*aión*-ului tribulatoriu, care marchează în mod acut, existența spirituală a popoarelor active în cadrul scenariului maniheist al conflagrației finale între cele două antinomii ancestrale ale Binelui și Răului. Pe de o parte, trăim o reiterare a decăderii/ decadenței Occidentului, în sens spenglerian, care corodează structural Europa și întreaga civilizație fundamentată pe valorile ei tradiționale, iar pe de altă parte, suntem supuși sistematic atacurilor invaziei islamice de tipul profeticelor popoare Gog și Magog, și care, se manifestă atât de violent, încât conștientizăm culpa de a ne regăsi într-o *stază* (oprire) spirituală exprimată în Cartea Revelației prin starea negativă de „câldicel” (Apoc. 3:15,16). Nu s-a putut intui faptul că, prin îndepărtarea de la putere a lui Saddam Hussein, Hosni Mubarak, Muammar Gaddafi prin tentativa actuală de înlăturare a lui Bashar al-Assad, ca exponenți ai

¹ Jacques Le Goff, *Nașterea Purgatorului*, Vol. I, Editura Meridiane, București, 1995, p. 24.

² Ilie Bădescu, *Geopolitica noului imperialism. Teorii vechi și noi. Introducere în geoscopia dominației*, Editura Mica Valahie, București, 2010, p. 266.

unor dictaturi care au secularizat societatea islamică tradițională cu scopul modernizării sale, s-a intervenit într-un plan în care aceștia dețineau o funcție *katechontică*, iar această intruziune a produs declanșarea unui mobil malefic expansionist cu impact internațional de anvergură precum D.A.E.S.H. (i.e. Al-Qaeeda, Boko Haram, etc.). Rolul soteriologic, pe care adeptii fanatizați ai *Califatului islamic pentru Irak și Levant* îl propovăduiesc prin interpretarea unui ansamblu de coduri etice medievale precum *Sharia*, este reflectat în actele teroriste, ce au afectat întreaga lume occidentală. „Conceptul decisiv și important din punct de vedere istoric, aflat la baza continuității sale era acela de «forță care frânează», de *kat-échōn*. «Imperiu» înseamnă aici puterea istorică în stare să oprească venirea anticristului și sfârșitul eonului actual: o forță *qui tenet*, conform expresiei apostolului Pavel din cea de-a doua epistolă către Tesalonicieni, capitolul doi... Nu cred că credința creștină originală ar avea, în general, o imagine a istoriei diferită de cea a *kat-échōn*-ului. Credința într-o forță care frânează, în măsură să oprească sfârșitul lumii aruncă singura punte care poate duce de la paralizia escatologică a oricărei acțiuni umane la o putere istorică grandioasă [...]”³.

În aceeași direcție, se semnaleză o evoluție galopantă a apariției acestor grupări generatoare de haos geopolitic al terorii, inclusiv în teritoriile deținute cândva de U.R.S.S., identificându-se, în Asia Centrală și Caucaz, incidența crescută a forțelor islamiste de factură extremistă sau moderată, devenite vizibile odată cu politica de deschidere a sfârșitului anilor '80 promovată de Mihail Gorbaciov, care, a condus la prăbușirea sistemului sovietelor. Astfel, s-a «[...] permis intrarea unor noi ideologii, chiar a unor imixțiuni în aceste republici musulmane, ce fuseseră rupte de restul lumii islamice printr-un fel de „cortină de fier islamică”»⁴.

Nu întâmplător, am prezentat situația actuală care, prin disoluția puterilor ce au *întârziat instaurarea antichristică*, se înscrie în *kairos*-ul declanșator al începutului aprioric confruntării finale milenariste. Odată cu inițierea procesului Eschatonului, s-au reactivat *focarele de emanație malefică*, cercetate de către René Guénon, ca *centre ale contra-inițierii*, sub titulatura *Celor Șapte Turnuri ale Diavolului*. Filosoful francez al *Tradiției*, convertit la islam ca ‘Abd al-Wāhid Yaḥyá [al-Mālikī, al-Ḥāmidī ash-Shādhilī], identifică rețeaua de inter-conexiune a acestor *locus daemonicus*, ca fiind amplasată în spațiul format între două turnuri situate în Africa, respectiv în Sudan⁵ și Nigeria, altele două în Orientul Mijlociu, în Siria și Irak, și ultimele trei pe teritoriul ex-Uniunii Sovietice, în Turkmenistan, în zona munților Ural și în Siberia.⁶ De asemenea, René Guénon precizează într-o scrisoare adresată lui Vasile Lovinescu din mai 1936⁷ că „[...] astfel de turnuri, mai mult sau mai puțin importante, pot fi găsite și în Apus, și a explicat că agenții

³ Carl Schmitt, *Der Nomos der Erde im Volkerrecht des Jus Publicum Europaeum*, (Berlin: Duncker & Humblot, 1950; 2nd ed., 1974), p. 29; Carl Schmitt, *The Nomos of the Earth in the International Law of the Jus Publicum Europaeum*, English Edition, Telos Press Publishing, 2006, pp. 59-60 apud. Giorgio Agamben, *Timpul care rămâne: un comentariu al Epistolei către Romani*, trad. Alex Cistelean, Editura Tact, Cluj-Napoca, 2009, p. 108.

⁴ Shireen T. Hunter, *Ce va deveni islamul politic, II. Religie în Puteri și influențe. Anuar de geopolitică și geostrategie 2000-2001*, Coord. Arnaud Blin, Gérard Chaliand, François Géré, Editura Corint, București, 2001, p. 116.

⁵ Pentru a analiza corect întregul ansamblu de semnificații privind *păcatul* din perspectiva hamartiologică în conexiune cu mesajul milenarist al Cărții Revelației (13:2), se impune a indica faptul că René Guénon defalcă practicile șamanismului de cultele sataniste și consideră că națiunile practicante a unor religii ancestrale nu se fac vinovate de o idolatrie a răului. Însă, în același context, totuși face referință la o organizație secretă cu practici demonice ce are în denumirea titlaturii un animal totemic menționat în bestiarul apocaliptic. „După martori demni de încredere, există într-o regiune retrasă din Sudan o populație „licantropă” cuprinzând cel puțin douăzeci de mii de indivizi; există și în alte țări africane organizații secrete, ca aceea numită „Societatea Leopardului”, unde anumite forme de licantrie joacă un rol predominant.” René Guénon, *Domnia cantității și semnele vremurilor*, Editura Humanitas, 1995, nota 3, p. 188.

⁶ A se vedea Jean-Marc Allemand, *René Guénon et les Sept Tours du Diable*, Guy Trédaniel Éditeur, Éditions de la Maisnie, 1990, pp. 19-31.

⁷ René Guénon, *Correspondance avec Vasile Lovinescu*, non publié, 1934-1940, p. 21, <http://www.index-rene-guenon.org/>, 07.03.2017.

contra-inițierii folosesc elementele pseudo-inițierii ce domnesc în Occident”⁸. Astfel, explicațiile anterioare referitoare la funcția katechontică ce s-a exprimat manifest în echilibrul de securitate pe care l-a garantat în zona de incidență analizată până la destrămarea sa, Uniunea Sovietică, dar și dictatorii arabi înlăturați de la putere prin ingerința forțelor occidentale, ne certifică eroarea afirmației lui Jean-Marc Allemand⁹, comentată tendențios de Olavo de Carvalho într-o polemică futilă cu Alexandr Dughin, ce, pentru a-i contracara neo-eurasianistului rus critica îndreptătită referitoare la disoluția valorilor morale ale Apusului, scriitorul brazilian îi pretează că pe teritoriul ex-sovietic se regăsesc trei din *cele șapte turnuri ale diavolului*, concluzionând că, inclusiv în prezent, geopolitica Federației Ruse reprezintă o extensie hegemonică a trecutului.¹⁰ Simbolistica vehiculată ce ilustrează faptul că aceste centre sunt situate într-o proiecție reversibilă cu Ursa Mare, îi determină pe cei sus-menționați să asocieze emblema națională a Rusiei - *ursoaica* - cu dispunerea lor în cadrul rețelei pan-demonice, iar Jean Robin să conecteze, ca sursă a răului, inclusiv „[...] direcția proiectului eurasiatic, concomitent cu dominația societății chineze de către militari și „sovietizarea Islamului” [...] una dintre trăsăturile cele mai sinistre ale degradării spirituale”¹¹. Însă, René Guénon elucidează conotațiile esoterice ale castei războinice, în sens contrar celor la care am făcut referire, afirmând: „Faptul că ursul este considerat adesea, în sens simbolic, sub aspectul său feminin, așa cum am văzut în legătură cu Atalanta, sau cum se vede și din denumirile constelațiilor Ursa Mare și Ursa Mică, nu e lipsit de importanță în ce privește atribuirea sa castei războinice, deținătoare a puterii temporale, și asta din mai multe motive. Mai întâi, această castă are în mod normal un rol „receptiv”, adică feminin, față de casta sacerdotală, pentru că de la aceasta primește nu numai învățătura doctrinei tradiționale, ci și legitimitatea propriei sale puteri, în care constă riguros „dreptul divin”. Mai apoi, când aceeași castă războinică, inversând raporturile normale de subordonare, pretinde supremația, dominația sa este însoțită în general de aceea a elementelor feminine în simbolismul formei tradiționale modificate de ea, iar uneori, drept consecință a acestei modificări, de instaurarea unei forme feminine de sacerdoțiu, așa cum s-a întâmplat în cazul preoteselor druide la celți”¹². Sesizăm că în viziunea guenoniană nu este identificat nimic negativ din punct de vedere spiritual în această transgresare de gen, ba, dimpotrivă, reprezintă expresia armoniei divine dintre casta sacerdotală și cea a războinicilor, ordine cosmică distrusă de Nimrod, ca exponent al castei războinicilor, ce s-a revoltat împotriva autorității sacerdoților caldeeni¹³. Important este faptul că Nimrod a fost fondatorul primului imperiului după potop, ce includea un vast teritoriu, inclusiv pe cel al actualei Sirii și Irakului, întemeietorul orașului Ninive din zona Mosul și inițiatorul construirii Turnului Babel, situat în apropierea Bagdadului. René Guénon a preluat informația referitoare la aceste *centre ale contra-inițierii* de la exploratorul și jurnalistului american William Buehler

⁸ Mircea A. Tămaș, *Oriens și Occidens*, în *Oriens: studii tradiționale*, René Guénon (1886–2006), Coord. Mircea A. Tămaș, Editura Aion, 2006, Oradea, p. 125.

⁹ „Cet aspect guerrier à outrance et totalement inverse est l’aboutissement ultime de la revolte des Kshatriyas; en ce sens l’U.R.S.S. est bien la terre de l’Ourse.” în Jean-Marc Allemand, *René Guénon et les Sept Tours du Diable*, Guy Trédaniel Éditeur, Éditions de la Maisnie, 1990, p. 130, *apud. Statele Unite și Noua Ordine Mondială. O dezbatere între Olavo de Carvalho și Aleksandr Dughin*, Editura Humanitas, București, 2016, p. 208, în traducerea în limba română de Simina Popa, Cristina Nițu: „Acest aspect războinic *à outrance* și complet inversat (în relație cu funcția originală și subordonată castei militare) este ultimul rezultat al revoltei *kshatriyas*; în acest sens, URSS chiar este teritoriul *ursoaicei*.”

¹⁰ Olavo de Carvalho, Aleksandr Dughin, *op.cit.*, pp. 207-208.

¹¹ *Ibidem.*, p. 208.

¹² René Guénon, *Simboluri ale științei sacre*, trad. Marcel Tolcea, Sorina Șerbănescu, Ed. a 2-a, Editura Humanitas, București, 2008, pp. 201-202.

¹³ *Ibidem.*, pp. 169-170.

Seabrook, care acreditează existența celor Șapte turnuri sau Case ale Puterii¹⁴ în spectrul fabulației, corelând mitul lor cu dogma iezidilor, un grup etnic de origine kurdă care se întâlnește cu preponderență în Irak, Siria, în regiunea estică a Turciei, Armenia și Georgia¹⁵. Imagologic, iezidii sunt priviți de către popoarele cu care au intrat în contact de-a lungul istoriei, și în special de islamiști, drept adoratori ai lui Satan, însă credința lor religioasă este un sincretism de elemente ale creștinismului, gnosticismului, zoroastrismului și superstițiilor păgâne locale. Divinitatea cea mai importantă în panteonul votiv al iezidilor este Îngerului Păun - *Malak-Tāwūs*, care în lucrarea lor cultică *Scriptura Neagră - Mash'afē řaş* (în arabă *Kitāb al-aswad*) este identificat cu Azrail, mesagerul morții, unul dintre cei patru arhangheli din apropierea lui Dumnezeu¹⁶. La începutul secolului al XX-lea, în Occident, diversele informații referitoare la dogma iezidă au fost supuse unor interpretări abuzive suscitând interesul, în primul rând, organizațiilor new age¹⁷ și structurilor paramasonice de sorginte ocultistă. Astfel, referințele la aceștia, ca adoratori ai diavolului, se regăsesc la Helena Petrovna Blavatsky¹⁸, dar și la Aleister Crowley, a cărui înger păzitor, personaj major în viziunea thelemică - *Aiwass* - conform unor comentarii ale magului modern pe marginea lucrării sale fundamentale *Cartea Legii (The Book of Law)*, ar reprezenta, de fapt, *adevăratul nume antic al Dumnezeului iezidilor*, completând, de asemenea, că misiunea sa autentică, din punct de vedere istoric, ar fi redescoperirea *Tradiției sumeriene*, ca origine a religiei iezidilor.¹⁹ Într-adevăr, imaginarul și perspectiva imagologică pe care o impun popoarele și culturile acestora în interacțiune permanentă, sunt determinante în formarea stereotipurilor ce se convertesc în modele comunitare etice aplicate ca stigmat colectiv, fapt constatat inclusiv la Dimitrie Bolintineanu, care îi caracterizează, înaintea lui William

¹⁴ W. B. Seabrook, *Adventures in Arabia Among the Bedouins, Druses, Whirling Dervishes, & Yezidee Devil Worshipers*, Harcourt, Brace, 1927, pp. 289-290. „Seabrook a consemnat o legendă, larg răspândită în Orient, după care ar exista un lanț de șapte trunuri ale Diavolului întinzându-se de-a lungul Asiei, din nordul Manciuriei, prin Tibet și Persia, terminându-se în Kurdistan. Iar în fiecare din aceste turnuri, un preot al Satanei ar transmite vibrații în lume, propagând răul. Seabrook a mărturisit că nu a crezut o clipă în această legendă, dar că, ajungând la Baghdad, a avut ocazia să fie condus undeva în nord, la granița kurdistană, în ținutul Yezidilor, unde a văzut cu ochii săi un turn al Diavolului.” Mircea A. Tămaș, *Oriens și Occidens*, în *Oriens: studii tradiționale*, René Guénon (1886–2006), Coord. Mircea A. Tămaș, Editura Aion, Oradea, 2006, p. 124.

¹⁵ Garnik S. Asatrian, Victoria Arakelova, *The Religion of the Peacock Angel: The Yezidis and Their Spirit World*, Routledge, Taylor & Francis Group, New York, 2014, p. vii.

¹⁶ *Ibidem.*, pp. 9-10.

¹⁷ Referitor la *pseudo-inițierea* dezavuată de Rene Guenon (vezi nota 7) care corodează *Tradiția* veritabilă în Occident, se impune a se analiza viziunea guenonistului Marcel Avramescu devenit preotul Mihail Avramescu. „Unanimitatea doctrinelor tradiționale dintotdeauna și pretutindeni este, pentru acela care privește dinafară, cea mai sigură cheazăie de veridicitate a Ezoterismului; pentru acela care stă în lăuntru Tradiției, Adevărul se impune însă intelectului de-a dreptul, prin puterea evidenței sale. Iar această unanimitate în Adevăr este elementul din care în bună parte derivă formidabila vitalitate și năvalnica forță spirituală a tuturor tradițiilor; forță pe care ai presințit-o atât de bine falsificatorii Ezoterismului, încât toți au considerat ca foarte eficace să-și prezinte “concepțiile” drept... dogme tradiționale, spre a le da astfel o autoritate pe care, prin ele însele, nu o puteau exercita față de cei mulți. Astfel, Allan Kardec vorbește despre spiritismul... biblic și... evanghelic; papus își regăsește “ocultismul” până și în Atlantida; H. P. Blavatsky îi improvizează “teozofei” sale o obârșie... tibetano-hindusă, în vreme ce colaboratorul său A. P. Sinnett, ignorând heterodoxia Buddhismului, inventează un ... “Buddhism ezoteric”, nu mai puțin absurd în privința conținutului “doctrinal” ca, de pildă, “Cristianismul ezoteric” al celeilalte teozofiste Annie Besant, sau ca faimosul “Catholicism liberal” al lui C. W. Leadbeater; Rudolf Steiner își prezintă, prin transparente aluzii, “antropozofia” drept un... rosicrucianism modernizat, identic neo-rosicrucianismului american al disidentului său discipol Max Heidel. Bô Yin Râ, “trimis” al “Marii Loji Albe” din Tibet este, în același timp, continuator al... Sf. Graal; J. Evola moștenește... “Tradiția mediteranee”, și așa mai departe. Haina tuturor acestor pseudo-tradiții îmbracă, în realitate, diverse concepții individuale ale protagoniștilor lor și diverse concepții foarte curente în lumea occidentală modernă, concepții prin urmare deloc tradiționale, ci unele chiar de-a dreptul anti-tradiționale [...]” Marcel Avramescu, *Gnosis și pseudo-gnosis în Oriens: studii tradiționale*, René Guénon (1886–2006), Coord. Mircea A. Tămaș, Editura Aion, Oradea, 2006, pp. 51-52.

¹⁸ Helena Petrovna Blavatsky, *Isis Unveiled: A Master-Key Mysteries of Ancient and Modern Science and Theology*, Vol. II: *Theology*, New York: J. W. Bouton, 706 Broadway. London: Bernard Ouaritch, 1877, p. 571-572.

¹⁹ Thobias Churton, *Aleister Crowley and the Yezidis in Aleister Crowley and Western Esotericism*, Edited and introduced by Henrik Bogdan and Martin P. Starr, foreword by Wouter J. Hanegraaff, Oxford University Press, 2012, pp. 181-182.

Buehler Seabrook, pe iezidi, drept niște idolatrii ai Satanei.²⁰ Această preconcepție a făcut ca minoritatea iezidă să aibă de suferit, atât în timpul regimului lui Saddam Hussein, (însă în perioada respectivă persecuțiile au fost mai mult pe considerente etnice), cât și în prezent, sub pretextul religios pe care îl proferează militanții ultraislamiști ai organizației teroriste D.A.E.S.H., ce produc un adevărat genocid în zonă.

În zona geografică respectivă *turnul* era o construcție cultică cu o semnificație esoterică profundă reflectată în arhitectura ziguratelor și a simbolicului Babel - templu închinat lui Marduk, în akkadiană, *bab-ilu* traducându-se „Poarta lui Dumnezeu”.²¹ Pentateuhul îi conferă Turnului Babel o funcție simbolică prin interpretarea construirii, dărâmării și pedepsirii constructorilor sub spectrul moral vetero-testamentar al raportului dintre individ și divinitate; astfel, cititorul este deturnat de la adevăratul sens pe care l-a jucat această megalomanie în imaginarul cultic și în filosofia esoterică. Filologul francez Paul Zumthor, în ultima sa lucrare, face o succintă prezentare, cu o serie de considerații remarcabile în contextul cercetării noastre, a zonelor unde, aceste turnurii votive sunt atestate ca vestigii istorice. „Structura clădirii corespundea unui tip arhitectural întâlnit aproape pretutindeni: turnurile cu trepte din Africa, pe valea fluviului Zambezi, sau din ținutul Ashanti; din Asia, la tibeto-birmanii din Assam; din America, la azteci... În Mesopotamia, pînă acum, au fost inventariate treizeci și trei de turnuri cu etaje, număr foarte mic față de ceea ce trebuie să fi fost acum trei mii de ani: aria lor se întinde de la Mossul pînă la Bassora, cu o puternică aglomerație la sud de Bagdad. Cele mai vechi sînt probabil anterioare secolului al XX-lea înainte de era noastră. O inscripție cuneiformă de pe la anul - 2000 semnaleză, în orașul Lagash, ridicarea unui turn cu șapte etaje dedicat zeului local.

²⁰ „Acest om era un iezid sau închinător către Satan. Un imam turc îmi spuse că iezidii sunt un popor din împărăție, dar nu cunoaște bine din ce parte de loc. Acești oameni, mai zise el, cred și se închină la Satan, fiindcă faptele lor sunt atât de rele, încât numai diavolul poate să primească închinăciunile lor. Acești iezidi se află lângă muntele Singerdag, spre sudul Mardinului (vechea Marda) în Mesopotamia. Acel munte se mai cheamă Gingistan sau țara diavolului. Poporul iezid este războitor și pământul ce locuiește, foarte roditor. Toată populația se ridică la două sute mii suflete. Se crede că sunt o rămășiță din vechii mardii, pe care Arsas, rege al Persiei, îi strămută în Mesopotamia și care dete numele lor cetății Marda (astăzi Mardin). După Strabon și Pliniu, încă de atunci ei se închinau lui Ariman, geniul răului. Numele lor de iezid le vine de la un general arab, ce se chema Iezid și care ucise pe Husein, nepot al lui Mahomet profetul. De aici vine, zice d. Poujoulat, ura lor în contra turcilor. Adorația iezidilor pentru Satana este foarte mare. Ei nu pronunță niciodată numele împăratului întunecimelor cu dispreț, cum fac creștinii și alții; din contra, cu mare respect. Pe Satana ei îl numesc Șeic-Mazan, adică marele-șef. Amar celui ce, aflându-se în țara lor, ar zice o vorbă de rău în contra diavolului! Acela s-ar ucide de cel dintâi iezid care îl va auzi. Iatăcă și Satana are polițe în lume! În imaginația lor, Satana se înfățișează sub figura de arhanghel, precum era înainte de a se revolta. Este frumos, maiestuos, nu a pierdut nimic din vechea strălucire, dar poartă în fizionomie ceva trist și gânditor care arată o suferință adâncă. Satana mai este adorat de iezidi sub forma unui șarpe. Pe fiecare an o dată, ei au un fel de sărbătoare în onoarea diavolului, a zece noapte din luna lui august. Din locurile cele mai depărtate ale țării locuite de iezidi, se adună locuitorii în noaptea de sărbătoare aproape de un munte înalt, Abdul-Azis, la treisprezece leghe departe de Mardin, cu nevestele și fetele lor. La picioarele muntelui Abdul-Azis este o peșteră foarte adâncă. Ei cred că această peșteră are comunicație cu iadul. Când vine miezul nopții, toți se așează pe marginile peșterii și aruncă în adâncime daruri, adică berbeci, boi, capre, bani, vestminte, pâne, ca să facă plăcere Satanei, care le adună pe toate. Pe urmă, la sunetul muzicii, ei dănuiesc niște danțuri sălbatece și înfiorătoare împregiurul gurei peșterii. După aceste danțuri mulțimea iezidilor se duce către altă peșteră, nu departe de aceea a iadului. Oameni, femei, fete se coboară aici. Mănâncă, beau la lumina făclilor; apoi la un timp hotărât sting toate făclile. Atunci orgiile cele mai spăimântătoare încep; fiecare om se dezmiardăcu cea întâi femeie ce-i cade sub mână. Ei onoară pe Moise, pe Iisus, pe Mahomet, ca oameni aleși ai Domnului și cred că o să vie timpul odată ca acești trei să-i proteagă. Printre ei se află o seminție, căria este încredințată garda mormântului lui Iezid, fondatorul acestei secte. Șeful seminției este ales totdeauna din cel ce se coboară din Iezid. Acest șef este privit ca un sânt; iar el, ca toți ceilalți, crede că are un loc în rai, însemnat mai dinainte. El are pe lângă el un om, căruia se dă numele de coșec. Acesta se crede că primește revelații de la Satana, că numai lui se arată diavolul și îi spune voințele ce are. Fără voința acestui coșec, numai nu face nimica. Unii cumpără cu bani, sau cu alte favoare, de la coșec un loc în rai. În războaiele cruciaților, iezidii luară o parte în contra și se purtară cu mare cruzime. Gauthier, istorianul războaielor lui Antioh, îi numește parti. Partea aceasta a Mesopotamiei este locuită de multe popoare curioase.” în Dimitrie Bolintineanu, *Călătorii*, Postfață și bibliografie de Teodor Vărgolici, Editura Minerva, București, 1987, pp. 70-72. *apud*. Luminița Munteanu, *Călătoriile lui Dimitrie Bolintineanu în „Orient”: despre resursele și limitele stereotipurilor*, în *Tradiții în dialog II*, Ed. Florentina Vișan, Anca Foșeneanu, Editura Universității București, București, 2009, p. 79.

²¹ Pentru informații suplimentare a se vedea Mircea Eliade, *Sacru și profan*, Editura Humanitas, București, 1992, pp. 40-41.

Numărul șapte ar putea implica o lungă tradiție. Într-adevăr, după opinia lui Parrot, cele mai vechi zigate nu au avut decât trei etaje, ce corespundeau celor trei niveluri ale cosmosului, apa, pământul, cerul. Șapte, în schimb, mai complex, desemnează elementele mobile cerești, soarele, luna și cele cinci planete cunoscute pe vremea aceea; cifra își subordonează săptămîna și desfășurarea timpului.”²²

Activitatea radială ce se manifestă la nivelul teritorial al marilor spații - conform amplasării acestor *turnuri ale diavolului* - impune o identificare aproximativă a lor, cu atât mai mult, cu cât imaginarul, de cele mai multe ori, corupe formarea unor reprezentări obiective dacă este redus la realitatea fizică. Astfel, cartografierea lor implică o conceptualizare și simbolizare similară cu a acelor hărți medievale de tipul *Terrarum Orbis*, căci, aceste *centre ale contra-înțierii* respectă dispunerea stelelor ce formează constelația circumpolară a Ursei Mari, cu profunde conotații esoterice, care marchează, diacronic, imaginarul colectiv al geografiei sacre. Influența astronomică asupra psihismului colectiv și ale ciclurilor temporale care aduc odată cu ele schimbări majore ale omenirii pe toate dimensiunile ontologice este atestată științific. În această temporalitate istorică trăim o *conversie sistemică* la nivel spiritual. Criza sistemică, pe care o traversează umanitatea la momentul actual, se încadrează în premisele fundamentate de *teoria succesiunii coexistente* care evidențiază importanța la rang de legitate a unității dintre *spiritul locului* și *axul lumii*, ce reprezintă „reperle energiilor identitare, prin care se zidește lumea în unitatea și politropia ei. Atunci când agenții și factorii rebeli, care se ivesc și acționează în zona mediană a unui ciclu de afirmare sistemică, preiau conducerea proceselor din sistem, ei pot devia linia de propagare a sistemului într-o direcție conformă cu interesele lor și deci străină de logica și identitatea sistemului.”²³ Ilie Bădescu accentuează în continuare²⁴ faptul că, de o importanță capitală în cadrul procesului de *conversie sistemică*, îl au, pe de o parte, la nivel ontic, creatorii de geniu ce își pun amprenta culturală, iar pe de altă parte, *mediatorii transcendenți* (sensul leibnizian) - îngerii, sfinții - care întrețin relația dintre om, ca individualitate spirituală, și Dumnezeu. Pe sîajul modernității, observăm o accentuată de-spiritualizare a individului, produsă, în Occident, de fenomenul globalizării, iar în zona islamică, printr-o fanatizare a mesajului religios. În ceea ce privește Occidentul, putem afirma că medierea sincopată între lumea noastră și dimensiunea extramundană s-a produs în contextul în care „Procesul de *dezvrăjire a lumii* (*Entzauberung der Welt*), adică de „scoateră a lumii de sub puterea vrăjii”²⁵, echivalentă cu *ieșirea din religie* (Marcel Gauchet), a catalizat instituționalizarea religiei și, implicit, politizarea instituției clericale.”²⁶

În contextul paraliziei Europei cu o populație îmbătrânită, ce se vede incapabilă de a reacționa în fața terorii instituite de ofensiva islamului în delir, se observă faptul că bătălia lor apocaliptică cu lumea noastră este proiectată să se desfășoare în această zonă teritorială strategică. Războiul pe care îl practică este unul ritualic, ce implică manipularea psihologică a europenilor și occidentalilor, în general, manifestându-se, atât prin intermediul relocării populației musulmane (ce nu este altceva decât un cal troian din carcasa căruia vor fi activați combatanții în mod spontan la momentul asaltului final și care momentan, este aparent pașnică sub masca emigranților, ce-și impun, progresiv, în teritoriile gazdă, cutumele și stereotipurile

²² Paul Zumthor, *Babel sau nedesăvîrșirea*, Editura Polirom, Iași, 1998, p. 31.

²³ Ilie Bădescu, *Conversiunea și dezaxarea lumii* în Ciprian I. Bădescu, Ilie D. Bădescu, *Conversiunea sistemelor: pustiul posmodern și deformările lumii: probleme epistemologice ale teoriei conversiunii*, Editura Mica Valahie, București, 2014, p. 133.

²⁴ *Ibidem.*, pp. 133-134.

²⁵ Max Weber, *Etica protestantă și spiritul capitalismului*, Editura Humanitas, București, 2003, p. 124 *apud*. Antoniu Alexandru Flandorfer, *Critica fundamentelor etico-filozofice ale național-socialismului*, Editura Eikon, București, 2016, p. 17.

²⁶ *Ibidem.*, p. 17.

ethosului de proveniență), cât și prin cel al atentatelor, ce se înscriu în violența simbolică ce atestă o putere manifestă. Această strategie, a așa-zisului *Războiului sfânt al islamului*, are menirea de a produce breșe în securitatea ce asigură menținerea stabilității Europei împotriva invaziei triburilor Gog și Magog, care, conform *gestei* mitice, Alexandru Macedon, le-ar fi închis, [...] în spatele unui zid de fier (poarta Caspică) până la venirea lui Antichrist.²⁷ În unul dintre primele texte medievale *Cosmographia* atribuită lui Aethicus Ister²⁸, turcii sunt identificați cu aceste neamuri invadatoare, respinse în spatele zidului lui Iskander «[...] care, după o paretimologie propusă de acest text, se numesc astfel, pentru că sunt un «popor truculent» (gens truculenta), vor devasta la sfârșitul timpului pământul. Și Alexandru Machedon, care într-un an și patru luni a reușit să-i închidă în țărmurile din nord, dincolo de Porțile Caspice, poate fi numit „Cel Mare” tocmai pentru că a inventat „atâtea mijloace folositoare pentru a respinge nebunia oamenilor sălbatici (agrestium hominum vesaniam), care într-o zi vor fi cu siguranță eliberați, când va veni timpul lui Antichrist (temporibus antechristi), ca să prigonească popoarele păgâne și să pedepsească pe păcătoși (in persecutionem gentium vel ultionem peccatorum)”²⁹.» Nu întâmplător am făcut referire doar la turci ca popor reprezentat imagologic drept invadatorii mitici, cu toate că, în mentalul colectiv, stigmatizați astfel, au fost și alți migratori istorici (sciții, alanii, mongolii, hunii, etc.), ci pentru a indica breșa apărută în securitatea Europei odată cu valurile de emigranți din zonele de conflict.

Cu toate că acești *loci* ai *Celor Șapte Turnuri ale Diavolului* reprezintă o *structură antropologică a imaginarului* (Gilbert Durand) cu valențe axiologice la nivelul mentalului colectiv, totuși factualitatea istorică confirmă faptul că prin re-activarea unor *forțe centrifugale* este influențată restructurarea geopolitică a lumii. Identificarea unor zone în care păcatul este ritualizat implică potențarea propagării radiale a haosului geopolitic ce se re-configurează prin proiectarea elementelor de geografie sacră în dimensiunea fizică a unor limes-uri, frontiere și teritorii.

BIBLIOGRAPHY

1. Agamben, Giorgio, *Timpul care rămâne: un comentariu al Epistolei către Romani*, trad. Alex Cistelean, Editura Tact, Cluj-Napoca, 2009
2. Akbari, Suzanne Conklin, *Idols in the East: European Representations of Islam and the Orient, 1100–1450*, Cornell University Press, 2009
3. Allemand, Jean-Marc, *René Guénon et les Sept Tours du Diable*, Guy Trédaniel Éditeur, Éditions de la Maisnie, 1990
4. Asatrian, Garnik S., Arakelova, Victoria, *The Religion of the Peacock Angel: The Yezidis and Their Spirit World*, Routledge, Taylor & Francis Group, New York, 2014
5. Avramescu, Marcel, *Gnosis și pseudo-gnosis în Oriens: studii tradiționale, René Guénon (1886–2006)*, Coord. Mircea A. Tămaș, Editura Aion, Oradea, 2006
6. Bădescu, Ciprian I., Bădescu, Ilie D., *Conversiunea sistemelor: pustiul posmodern și deformările lumii: probleme epistemologice ale teoriei conversiunii*, Editura Mica Valahie, București, 2014

²⁷ Corin Braga, *De la arhetip la anarhetip*, Editura Polirom, Iași, 2006, p. 74.

²⁸ A se vedea Suzanne Conklin Akbari, *Idols in the East: European Representations of Islam and the Orient, 1100–1450*, Cornell University Press, 2009, pp. 90-94.

²⁹ *Alessandro nel Medioevo occidentale*, sub îngrijirea lui Mariantonia Liborio, Fondazione Lorenzo Valla - Mondadori Editore, Milano, 1997, pp. 326-327 *apud*. Claudio Mutti, *Gog și Magog (I)* în *Scrieri și studii tradiționale*, (Caietele Cenaclului „Vasile Lovinescu” - Hyperion), Nr. 8, Editura Pontifex, București, 2008, , pp. 65-66.

7. Bădescu, Ilie, *Geopolitica noului imperialism. Teorii vechi și noi. Introducere în geoscopia dominației*, Editura Mica Valahie, București, 2010
8. Blavatsky, Helena Petrovna, *Isis Unveiled: A Master-Key Mysteries of Ancient and Modern Science and Theology*, Vol. II: *Theology*, New York: J. W. Bouton, 706 Broadway. London: Bernard Ouaritch, 1877
9. Braga, Corin, *De la arhetip la anarhetip*, Editura Polirom, Iași, 2006
10. Churton, Thobias, *Aleister Crowley and the Yezidis in Aleister Crowley and Western Esotericism*, Edited and introduced by Henrik Bogdan and Martin P. Starr, foreword by Wouter J. Hanegraaff, Oxford University Press, 2012
11. Eliade, Mircea, *Sacru și profan*, Editura Humanitas, București, 1992
12. Flandorfer, Antoniu Alexandru, *Critica fundamentelor etico-filosofice ale național-socialismului*, Editura Eikon, București, 2016
13. Guénon, René, *Correspondance avec Vasile Lovinescu*, non publié, 1934-1940, p. 21, <http://www.index-rene-guenon.org/>, 07.03.2017
14. Guénon, René, *Domnia cantității și semnele vremurilor*, Editura Humanitas, 1995
15. Guénon, René, *Simboluri ale științei sacre*, trad. Marcel Tolcea, Sorina Șerbănescu, Ed. a 2-a, Editura Humanitas, București, 2008
16. Hunter, Shireen T., *Ce va deveni islamul politic, II. Religie în Puteri și influențe. Anuar de geopolitică și geostrategie 2000-2001*, Coord. Arnaud Blin, Gérard Chaliand, François Géré, Editura Corint, București, 2001
17. Le Goff, Jacques, *Nașterea Purgatoriului*, Vol. I, Editura Meridiane, București, 1995
18. Munteanu, Luminița, *Călătoriile lui Dimitrie Bolintineanu în „Orient”: despre resursele și limitele stereotipurilor*, în *Tradiții în dialog II*, Ed. Florentina Vișan, Anca Focșeneanu, Editura Universității București, București, 2009, pp. 77-89
19. Mutti, Claudio, *Gog și Magog (I) în Scrieri și studii tradiționale*, (Caietele Cenaclului „Vasile Lovinescu” - Hyperion), Nr. 8, Editura Pontifex, București, 2008, pp. 59-69
20. Carvalho, Olavo de, Dughin, Aleksandr, *Statele Unite și Noua Ordine Mondială. O dezbatere între Olavo de Carvalho și Aleksandr Dughin*, trad. Simina Popa, Cristina Nițu, Editura Humanitas, București, 2016
21. Schmitt, Carl, *Der Nomos der Erde im Volkerrecht des Jus Publicum Europaeum*, Berlin: Duncker & Humblot, 1950; 2nd ed., 1974
22. Schmitt, Carl, *The Nomos of the Earth in the International Law of the Jus Publicum Europaeum*, English Edition, Telos Press Publishing, 2006
23. Seabrook, William Buehler, *Adventures in Arabia Among the Bedouins, Druses, Whirling Dervishes, & Yezidee Devil Worshipers*, Harcourt, Brace, 1927
24. Tămaș, Mircea A., *Oriens și Occidens*, în *Oriens: studii tradiționale*, René Guénon (1886–2006), Coord. Mircea A. Tămaș, Editura Aion, Oradea, 2006
25. Zumthor, Paul, *Babel sau nedesăvârșirea*, Editura Polirom, Iași, 1998